

Nåd

Sedan det förra [inlägget](#) har sången “Blott en dag” dykt upp lite nu och då. Ibland i mina tankar, ibland i den fysiska verkligheten. “Själv han är mig alla dagar nära, för var särskild tid med särskild nåd”.

Varje stund har sin särskilda nåd.

Har just läst Esters bok i Gamla testamentet, en berättelse med många bottnar. Modiga Ester som riskerar sitt eget liv för att rädda sitt folk. Hon trädde fram inför kungen utan att vara kallad vilket kunde innebära en dödsdom. En annan modig kvinnas handlande inleder berättelsen. Drottning Vasti vägrar att komma när kung Xerxes kallar på henne för att visa upp hennes skönhet som vore hon en ägodel att skryta med. För att inte andra kvinnor ska få för sig att sätta sig upp mot sina

män avsätter kungen henne.

Man fick inte komma inför kungen utan att vara kallad. Om inte kungen pekade på en med sin spira var man dömd till döden. Man kunde inte veta i förväg hur det skulle gå. Inte ens om man var drottning.

Gud är inte som Xerxes.

I den gamla texten till "Blott en dag" heter det i andra versen: "Att sin dyra egendom bevara, denna omsorg har han lagt på sig."

Guds dyrbara egendom.

Vi. Lagda på hans hjärta. Guds nådefulla hjärta.

Har funderat lite över nåden på sistone. Vi pratar och sjunger om den men vad är den egentligen? Var finns den? Vad gör den?

Inte alla dagar är man modig som Ester. Inte alla dagar blir det som man tänkt och velat. Ibland hamnar man på botten. Kanske självförvållat. Kanske av omständigheter man inte rår över.

Finns nåden där i botten?

I eftermiddags blippade det till i mobilen. I en sms-grupp jag

är med i hade någon skrivit "Här är en låt till dig" och länkat till en sång; "Call it grace". "Dig" innefattade kanske alla i gruppen men det kändes lite märkligt att just när jag gått och funderat på nåden så skickar någon en sång om det.

*It's the light that pierces through you
To the darkest hidden place
It knows your deepest secrets
But it never looks away
It's the gentle hand that pulls you
From the judgment of the crowd
When you stand before them guilty
And you've got no way out*

I det mörkaste mörkret. I det hemligaste hemliga. I det djupaste djupet. Är det där nåden möter oss på riktigt? När vi inser att skenet vi vi försöker hålla uppe och insidan inte hänger ihop. När otillräckligheten slår till. Hjälplösheten.

Är det när vi inser sanningen om oss själva vi kan få möta nåden på riktigt? När vi erkänner att vi så ofta inte räcker till. Att vi så ofta försöker vara något annat än vi är. Något annat än det vi är kallade att vara. När vi slutar att låtsas att saker är bättre än de är.

Ps. 85:11 Nåd och sanning ska mötas, rättfärdighet och frid ska kyssas.

I sanningen finns nåden.

Nåden som bär allt. Som en kupad hand längst ner på botten.

Ps. 31:8 Jag vill jubla och glädjas över din nåd, att du ser mitt lidande och känner min själ i nöden.

Kanske är det först när vi inser att botten är nådd som vi verkligen förstår att botten är nåd.

*It's the breath that's breathing new life
Into what we thought was dead
It's the favor that takes orphans
Placing crowns upon their heads
It's the hope for our tomorrows
The rock on which we stand
It's a strong and mighty fortress
Even hell can't stand against*

*Some may call it foolish and impossible
But for every heart it rescues it's a miracle
It's nothing less than scandalous
This love that took our place
Just call it what it is
Call it grace*

